

Familjuandaktir til páskirnar

Eftir Carsten Fonsdal
Mikkelsen

Edvard Poulsen umsetti

1 Um asnar og bilar

Í dag vil eg fegin siga tykkum frá um tann dagin, Jesus og hansara vinir fóru til býin Jerúsalem fyri at halda páskir. Á veg hartil komu teir framvið eini lítlari bygd, ið æt Bethania. Jesus valdi tveir av teimum monnunum, ið fylgdust við honum og hann bað teir gera eini heilt serlig ørindi fyri seg. “Far inn í bygdina og finn ein asna til mín,” segði hann, og helt fram: “Uttanfyri eitt av húsunum stendur ein asni, sum ongin nakrantíð hevur riðið á. Tann asnan skulu tit loysa bandið á og føra hann yvir til mín, og um onkur sigur okkurt ímóti hesum, so kunnu tit bert siga, at Harrin hevur brúk fyri asnanum”.

Hesir báðir menn gjørdur nú, tað sum Jesus bað teir gera, og tá ið teir vóru komnir inn í býin funnu teir tann unga asnan. Tá teir nú vóru í holt við at loysa asnan, kom eigarin og spurdi teir, hví teir vóru við taka sín asna. “Jú, tað er tí, at Harrin hevur brúk fyri tínum asna,” svaraðu teir manninum, og so fingur teir loyvi til at fara avstað við djórinum.

Í dag brúka vit ikki longur asnar. Í hvussu so er ikki her í Føroyum. Men tá í tíðini vórðu asnar brúktir til at flyta lutir við ella til at hála okkurt, sum var tungt. Mann kundi eisini ríða á teimum eins og mann ríður á einum hesti. Kongurin reið altíð á einum hesti. Asnar vóru ikki fínir nokk til kongin, men Jesus reið á einum asna. Um Jesus hevði búð í Føroyum í dag, so hevði hann kanska koyrt runt í einum arbeiðsbili. Altso ein slíkur við opnari last aftanfyri, og kanska við einum króki, so teir kundu hála tungar lutir aftaná sær. Eg haldi ikki, Jesus hevði valt hin fínasta bilin, tí hann kom ikki niður til okkum á jørðini fyri at bera seg fram sum ein fínan mann, sum vit skuldu tæna. Tvørturímóti, so kom Jesus til okkara fyri at hjálpa okkum. Tað var ikki fyri, at vit skuldu hjálpa honum.

Tað kann næstan ljóða sum um, Jesus biður teir báðar menninar um at stjála ein asna. Men soleiðis er tað ikki. Allir teir lutir, vit hava, eigur Gud. Hann hevur bara givið okkum loyvi til at brúka teir. Gud átti eisini asnan og tí stjól Jesus ikki asnan. Av og á kemur Gud og sigur til okkara, at hann hevur brúk fyri tí, vit hava lænt frá honum. Maðurin sum átti asnan var veruliga “cool”. Tá hann hoyrði, at tað var Jesus, sum skuldi brúka asnan, ja, so gav hann teimum bara loyvi at taka tað við. Hvat hevði hent, um tveir menn ein dag stóðu uttanfyri og bóðu um at fáa tykkara bil, tí Jesus hevði brúk fyri honum.

Spurningar:

- *Eru vit líka skjót og dugnalig sum maðurin í hesi søgu til at lata Gud brúka teir lutir, vit hava lænt frá honum?*
- *Um Jesus var ein bilur, hvat bil hevði hann so verið? Hví halda tú tær?*

2 Um at vera glaður og keddur samstundis

Í gjár hoyrdu vit, hvussu Jesus fekk ein asna. Í dag skulu vit hoyra eitt sindur um, hvat hann skuldi brúka asnan til.

Tá teir báðir menninir høvdu heintað asnan fóru teir við honum til Jesus. Teir lögdu nøkur av teirra klæðum omaná asnan, so at Jesus kundi sita á honum. So hildu teir fram móti býnum, Jerúsalem. Tá Jesus nú kom ríðandi eftir vegnum komu nógv fólk framvið og breiddu teirra klæðir á vegin framman fyri Jesus. Onnur fólk lögdu grønar greinar á vegin. Tey æraðu Jesus eins og tey vildu ærað ein kong. Tey vóru glað og lovaðu Gudi. Tey róptu, Hosianna!! Signaður veri kongur, ið kemur í Harrans navni.

Hosianna er eitt eitt sindur løgið orð, har mann meinar tvey ting samstundis. Fyri tað fyrsta merkir orðið, "Bjarga okkum". Men tað merkir eisini Hurra. Kanska er tað lættari at skilja, um vit ímynda okkum, at tað er eldur í húsinum, og øll eru komin út í øllum góðum. Tíbetur koma slökkiliðsmenninir skjótt fram, og tá mann sær teir koma koyrandi, so verður mann glaður og rópar, "hurra, tað er so gott, tit koma! Kunnu tit ikki bjarga okkara húsi? Øll eru so glað fyri at síggja brandbilarnar, men samstundis eru fólk kedd um, at húsið brennur og tí vilja tey fegin hava hjálp.

Soleiðis er tað, tá vit rópa Hosianna til Jesus. Øðrumegin eru vit øgiliga glað fyri at síggja hann, hinvegin hava vit brúk fyri hjálp.

Tað var eisini ein annar maður, sum reið inn í Jerúsalem. Tað var kongurin. Hann var ein sera óndur maður, sum revsaði fólk, sjálvt um tey ikki høvdu gjørt nakað galið. Hann kom ríðandi á sínum stóra fína og flotta hesi, og so skuldu øll standa har og rópa fitt og pen orð til hansara, tí annars var hann vorðin øgiliga súrur og gronutur. Men sjálvt um fólk søgdu fitt ting um kongin, so vóru tey í roynd og veru bangin fyri honum. Tað var tí, tey róptu, Hosianna mótvegis Jesusi, tí tey vóru so glað um at síggja Jesus. "Hurra, nú kemur Jesus. Um bert hann hevði viljað verið kongur hjá okkum í staðin fyri tann ónda kongin," hugsaðu tey.

Spurningar:

- *Hevur tú eisini roynt at verið glað(ur) fyri at fáa hjálp?*
- *Hvat hevði tú rópt móti Jesusi, um tú hevði staðið á gøtuni í Jerúsalem tá?*

3 Børnini sum vóru klókari enn tey vaksnu

Aftaná, at Jesus hevði riðið inn í Jerúsalem á einum asna, fór hann inn í templið. Tað er eitt slag av kirkju, har fólk komu fyri at vera saman við Gudi. Jesus ynskti at gera tað lætt fyri øll menniskju at vera saman við teirra himmalska pápa, men tíverri var tað ikki so lætt tá í tíðini. Tí inni í templinum arbeiddu nógvir menn, sum á nógvar mátar forðaðu fólki at biðja til Gud.

Nakrir menn seldu dúgvur og fínar gullpengar. Tá í tíðini var tað soleiðis, at jødarnir skuldu geva eina serliga gávu til Guds fyri at fáa fyrigiving fyri teirra syndir. Tað kundi vera pengar eller kanska okkurt slag at kjøti. Um teir bert høvdu silvurpengar ella kjøt frá einum "ljótum" djóri, so kundi man keypa vakrar gullpengar ella flottastu dúgvurnar frá monnunum í templinum. Soleiðis kundu tú keypa okkurt ordiliga "fínt" at geva Gudi. Men menninir tóku alt ov nógvar pengar fyri teirra gull og dúgvur. Tí vóru tað eisini fólk, sum ikki høvdu ráð til at keypa hesar fínu lutirnar, og so tordu tey ikki at fara til Guds, tí menninir høvdu sagt, at Gud kanska gjørdist illur inn á teir, um teir ikki keyptu eina dýra gávu til hann.

Jesus gjørdist illur inn á seljarnar, tí teir misnýttu trúnnu hjá fólki, og tóku so nógvar pengar fyri vørna. Jesus visti, at fyri Gud var tað ikki avgerandi, hvussu fínar gávur, teir høvdu ráð til at keypa. Gud varð glaður, tá tú komst til hann og gav honum tað besta, tú átti, eisini sjálvt um tað besta bert var ein gamal myntur ella ein ljótur høsnarungi. "... *Hús mitt skal nevast eitt bønhus; men tit gera tað til eitt ránsmannabøli.*" segði Jesus og koyrði allar seljararnar út úr templinum. Har vóru eisini aðrir menn í templinum, sum gjørdur tað trupult fyri fólk at vera saman við Gudi.

Tað vóru nakrir prestar og aðrir klókir menn, sum høvdu brúkt nógv ár til at læra alt Gamla Testamentið uttanat. Teir sóu nógv børn fylgja eftir Jesusi inn í templið. Børnini vóru so glað fyri Jesus, og tey róptu enn Hosianna, sonur Dávids, sjálvt um Jesus var komin niður av asnanum. Men hesir klóku menninir dámdu ikki, at tey kallaðu Jesus fyri son Dávids. Sonur Dávids var eitt navn, sum teir brúktu um ein serligan frelsara, sum Gud einaferð fór at senda til Ísraels. So, tá tey kallaðu Jesus fyri son Dávids, so varð eisini sagt, at hann var eitt serligt sendiboð frá Gudi, sum skuldi bjarga øllum heiminum. Hesir fínu menninir hildu, at Jesus bert var eitt vanligt menniskja, so teir hildu, tað var øgiliga frekt av Jesusi, at hann ikki fekk børnini til at gevast at kalla seg son Dávids. Men børnini vóru í roynd og veru nógv klókari enn hesir klóku menninir. Børnini høvdu heilt rætt. Jesus VAR sonur Dávids, sum skuldi koma at bjarga øllum heiminum. Og Jesus elskaði børnini og teirra róp og sang.

Spurningur:

- *Hví gjørdist Jesus illur yvir, at seljarnir tóku so nógvar pengar fyri teirra vørur?*
- *Hvat hevur størst týðning, tá tú heldur føðingardag: at tín vinur kemur, ella um hann hevur eina fína gávu við?*
- *Hví vildi Jesus fegin gera tað lætt at koma til Guds?*

4 Hvør vaskur fótturnar

Jesus skuldi skjótt doyggja, og hóast hann skuldi gerast livandi aftur, so visti hann, at hann ikki kundi verða serliga nógv saman við vinum sínum. Men fyrst skuldu teir hava eina lítla veitslu saman. Har skuldu teir eta og tosa saman um Gud og alt tað, hann hevur gjørt fyri teir. Men bráðliga reisir Jesus seg upp á fótur, tók eitt fyríklæði upp á og stoytti vatn í eina balju. So fór hann í holt við at vaska fótturnar á øllum vinunum.

Ein av Jesu vinum æt Pætur. Pætur skilti als ikki, hvat tað var, ið hendi. Tað plagdi at vera ein tænarí, sum vaskaði fótturnar á fólki. Men nú sat Jesus sjálvur á gólvinum frammanfyri Pæturi og ætlaði sær at vaska hansara fótur. Tað var løgið. *“»Harri, tváar tú fótur mínar?»* spurdi Pætur. Jesus svaraði honum: *“»Tað, sum eg geri, skilir tú ikki nú; men seinni skalt tú skilja tað.»* Pætur mótmælti: *“Aldri í lívinum!”* Tað kundi ikki vera rætt, at Jesus skuldi gera slíkt skitligt arbeiði sum at vaska fótturnar hjá øðrum.

Men so segði Jesus, at um hann ikki slapp at vaska fótturnar hjá Pæturi, so kundi Pætur als ikki hava nakað við Jesus at gera. Puff, hugsaði Pætur. Hann vildi sera fegin verða saman við Jesu, og so bað hann Jesus um ikki bert at vaska fótturnar, men eisini hendurnar og høvdið. Men nei, tað helt Jesus ikki vera neyðugt. *“Um man hevur verið í, so nýtist bert at vaska fótturnar”,* segði Jesus, og tit hava jú verið í bað og eru reinir” So vaskaði hann fótturnar á Pæturi og hinum vinunum.

Meðan teir hildu á at eta, greiddi Jesus teimum frá, hví hann hevði vaskað teirra fótur. *“Tá ið nú eg, harrin og meistarin, havi tváað fótur tykkara, tá eiga eisini tit at tváa hvør annan um fótturnar. Tí at eg havi givið tykkum eitt fyríðømi, til tess at líkasum eg gjørði við tykkum, soleiðis skulu eisini tit gera.”*

Onkur sigur, at um ein fegin vil gera eina móður glaða, so er nóg mikið bert at vera góður við hennara barn. Tí mamman er so glað fyri sítt barn, at hon sjálv gerst glað, um barnið er glatt. Soleiðis eisini við Gudi. Hann elskar menniskju, og tá vit gera gott mótvegis øðrum menniskjum, so gera vit eisini nakað gott fyri Gud. Tað er ikki vist, at tín vinur hevur tørv á at fáa vaska fótturnar, men kanska er tað okkurt annað, tú so kann hjálpa honum við í staðin.

Spurningar:

- *Jesus segði, at tey, ið hava verið í bað, bert skulu hava fingið vaskað fótturnar. Hvat er hetta fyri bað, Jesus her tosar um?*
- *Hvussu kanst tú vaska fótturnar á tínum vini.*

5 Ber tað til at minnast við munni og maga

Mær dámar fleiri ymisk sløg av sodavatni. Men reyðar sodavatnir eru nakað heilt serligt, tí inn ímillum, tá ið eg drekki reyða sodavatn, so komi eg bráðliga til at hugsa um okkurt, ið hendi fyrri so mongum árum síðani, at eg í roynd og veru ikki rættiliga minnist. Tá koyrði pápi mín lastbil og ein dagin hevði hann loyvt mær at sleppa við honum til arbeiðis. Eg var tá bert 2-3 ára gamal, og tað er helst tí, eg ikki rættiliga minnist hetta. Men tá ið eg drekki reyða sodavatn, so er tað sum minnist eg eitt stórt parkeringspláss, har vit ótu matpakka og drukku sodavatn. Tað varð ein stórhending fyrri meg.

Av og á kunnu mat og drekka minna okkum á okkurt. Og tað er í roynd og veru tí, Jesus og vinirnir hildu veitslu hetta kvøldið, tá Jesus vaskaði teirra føtur. Ísraelar mintust ta ferðina, tá teir flýddu úr Egyptalandi, og tað gjørdur teir við at eta onkran mat, ið kundu minna tey á tað. Tey ótu beiskar urtir fyrri at minnast aftur á, at tað var beiskt og strævið at vera trælur í Egyptalandi. Tey ótu lomb fyrri at minnast, at tann dagur, tá deyðseingilin drap elsta barn í øllum húsum í Egyptalandi, vórðu teirra ísraelsku børn bjargað. Teirra fedrar høvdu nevniliga dripið eitt lamb og smurt blóðið á hurðastavirnar. Soleiðis visti deyðseingilin, at her var eitt lamb slátrað, og so skuldi barnið hava loyvið at liva. Soleiðis hevði Gud sagt tað. Ísraelar ótu eisini breyð, ið var gjørt uttan ger, tí tey mongu ár, tey høvdu verið í oyðimørkini aftaná, at tey vóru farin úr Egyptalandi, høvdu tey onki breyð fingið, ið var gingið, sum krevur ger. Soleiðis nýttu tey matin til at minnast.

Tað kvøldið, Jesus og vinirnir ótu saman hendi okkurt nýtt. Meðan teir ótu, tók Jesus breyðið, takkaði og breyt tað, meðan hann segði: *«Takið, etið; hetta er likam mítt.»* Aftaná tók hann kannuna við víni og segði Gud takk og gav víni til sínar lærusveinar. So segði hann: *«Drekkið allir úr honum;»* Hann segði lærusveinunum frá, at vínið var hansara blóð, ið skuldi koma at bjarga mongum menniskjum. Síðan ta ferðina hava kristin menniskju hátíðarhildið hetta í kirkjuni við at eta ósúrkað breyð og at drekka eitt sindur av víni fyrri at minnast, at Jesus doyði og reis upp fyrri at bjarga okkum. Og tá nú mong okkara velja at eta lambskjøt páskasunnudag, so er tað eisini fyrri at minnast, at Jesus var lamb Guds, sum doyði í staðin fyrri okkum.

Tá farið verður til altars í kirkjuni minnist vit við munni og maga, at Jesus var eins og tað lambið, sum bjargaði teimum elstu ísraelsku børnunum undan at doyggja. Jesus rindaði fyrri allar okkara syndir við at doyggja í staðin fyrri okkum. Og tá vit eru til altars, so fáa vit Jesu likam og blóð. Men vit smyrja ikki blóðið upp á hurðastólparnar. Í staðin fyrri tað drekka vit vínið og eta breyðið, so at vit hava Jesus innan í okkum. Og so fáa vit fyrigiving fyrri alt tað, vit hava gjørt skeivt, og kunnu liva ævigt saman við Gudi. Tí hvør *“Tann, sum hevur sonin, hevur lívið; tann, sum ikki hevur Guðs son, hevur ikki lívið.”* 1.Joh.5,12

Spurningar:

- *Er nakar matur til, ið kann fáa teg til at minnast á okkurt serligt?*
- *Hví ynskir Jesus, at vit skulu fara til altars?*

6 Vinir og fíggingar

Tað byrjaði mitt undir veitslumáltíðini. Ein av vinunum, hann sum varð kallaður Judas Iskariot, vildi bráðliga ikki vera við teimum meir. Hann rýmdi frá hinum og fór í staðin fyri til prestarnar og aðrar fínar harrar, sum ikki dámdu Jesus. Teir góvu honum pengar fyri at hjálpa teimum at fáa hendur á Jesusi.

Tað er ikki vakurt, tá vinir gerast til fíggingar. Men soleiðis er tað við Jesusi: Antin ert tú við honum, ella eisini ert tú ímóti honum. Tú kanst ikki vera líkasælur. Restina av kvøldinum tosaði Jesus nógv um, at vit hoyra til hjá honum og als ikki kunnu klára okkum uttan hann. Hann greiddi m.a. frá, at vit saman við honum eru eins og eitt víntræ. Jesus er træið og vit eru greinarnar. Og so hevur tað stóran týðning, at vit sita rimmarføst á Jesusi, tí vit als ikki kunnu klára okkum uttan hann.

Tá ið eg búði í Danmark keypti eg einaferð nøkur fín fronsk víntrø, sum eg setti niður í mín hava. Men hesi fínu fronsku trøini kundu als ikki yvirliva tann kalda danska veturin. Tað gjørdist alt ov kalt fyri røturnar á trøunum. Víngræsmaðurin, sum eg keypti trøini frá hevði tí klipt eina grein av franska víntrænum. Hesa grein innpotaði hann í bulin á einum víni, ið gott kundi klára kalda danska veturin. Soleiðis fekk eg fínar franskar drúur á hvørjum ári, hóast eg búði í Danmark.

Somuleiðis kunnu vit ikki klára okkum uttan Jesus. Øll kristin fólk eru Guds børn, og hóast vit búgva her á jørðini, so hoyra vit í veruleikanum til heima hjá Gudi. Men júst nú vil hann fegin hava, at vi eru her. Tað er bara sera týðandi, at vit vaksa okkum føst á Jesusi eins og greinarnar á mínum víntrøum vóru vaksnar fastar í ein nýggjan træbul.

Júst áðrenn Judas Iskariot fór at hjálpa fíggingdunum at taka Jesus, náddi Jesus at biðja eina langa bøn til Guds. Hann bað um, at Gud mátti gera soleiðis, at vit altíð kundu hoyra saman. Tú, eg, Jesus og Gud. Jesus greiddi Gudi frá, at hann sera fegin vildi vera saman við okkum, og at hann ynskti, at Gud ansaði gott upp á okkum, tá nú Jesus mátti fara frá okkum.

Jesus segði eisini frá, at sjálvt um hann nú skjótt mátti fara frá okkum, so fór hann at syrgja fyri, at vit aldri nakrantíð skuldu vera einsamøll. Og hetta lyfti helt Jesus. Nakrar dagar aftaná, at Jesus var farin úr hesum heimi fyri síðstu ferð, tá kom Heilagi andin til lærusveinarnar. Tað er andin hjá Gudi. Um tú ert doyptur, so hevur tú eisini fingið Heilaga andan í dópsgávu. Hann syrgir fyri, at tú ongantíð er eina, og hann vil hjálpa tær at hoyra til hjá Jesusi. Hann fer eisini at hjálpa tær á so mangan annan hátt. Tí tú ert nevniliga barn Guds, og hoyrir til hansara. Og pápi okkara í himni vil gera alt fyri at hjálpa sínum børnum.

Spurningar:

- *Hvat er tað mest umráðandi við at vera vinir?*
- *Er tað eisini galdandi fyri títt vinalag við Jesusi?*

7 Ein langur og myrkur dagur

KAA-PAAAANG! Ein hvøllur brestur dundi, og jørðin risti. Sjálvst um sólin var givin at lýsa niður á jørðina, og sjálvst um hetta var mitt um dagin, so var tað kalt sum náttin. **Jesus var deyður!**

Tað hevði verið ein langur dagur. Í roynd og veru høvdu teir nærsum onki sovið, síðan teir kvøldið fyrri vóru til veitsluhald saman við Jesusi. Judas hevði hjálpt fíggindanum at finna og taka Jesus, og aftaná snýkti Pætur sær aftaná teimum fyrri at fylgja við, hvussu leikur fór. Pætur var óttafullur, og hann hevði longu gloymt alt um, hvat ið Jesus segði við hann. So tað endaði við, at Pætur leyg og tvíhelt um, at hann als ikki kendi Jesus. Hann varð keddur um, at hann soleiðis hevði svikið sín besta vin. Men nú var ov seint at koma við eini umbering.

Øll hesi mongu menniskju, sum fyrri eini viku síðani høvdu rópt, Hosianna, høvdu rókt og skríggjað um, at Jesus mátti doyggja. Tað var altso sera skjótt, at tey høvdu gloymt alt tað góða við Jesusi. Nú vóru tey bara ill inn á hann. Tey vóru í roynd og veru so ill, at tey valdu heldur at geva ein drápsmann leysan, so teir kundu fáa tikið Jesus av lívi í staðin. Soleiðis varð Jesus smíðaður fastur til ein stóran kross, har teir lótu hann hanga, til hann at enda doyði. Longu um døgurðatið var sólin givin at lýsa, og meðan Jesus hekk á krossinum segði hann, at sjálvst Gud var farin frá honum.

Tað var í roynd og veru sera dapurt, alt samalt. Men inni í templinum var okkurt farið fram, sum teir ikki høvdu hugsað um fyrr enn aftaná. Inni aftanfyrri eitt stórt forhang var eitt høli, sum ongin mátti fara inn í. Bert hin hægsti presturin hevði loyvi til at fara inn í hetta hølið, og tá eisini bert í samband við serligar umstøður. Hølið hevði fingið heitið “Tað alraheilagasta”. Tað var tað serliga rúmið hjá Gudi, og ongin kundi koma ov tætt at Gudi og ongin yvirhøvur mátti síggja hann. Tí hekk eitt stórt tjúkt forhang, ið ongin kundi síggja nakað ígjøgnum.

Men tá rópti Jesus, “TAÐ ER GULLGJØRT” og doyði. Og júst í somu løtu skrædnaði forhangið. Tað skrædnaði rætt og slætt, og bráðliga kundu øll síggja inn til Guds.

Pætur gekk enn runt og var sera harmur um, at hann soleiðis hevði svikið sín besta vin. Ikki fyrr enn nakrar dagar seinni gekk tað upp fyrri Pæturi, at tá Jesus doyði, fingi Pætur og øll hini okkara millum, møguleika at fáa fyrigeving fyrri allar tær ferðir, vit høvdu syndað og svikið Jesus. Jesus syrgdi fyrri, at onki longur skuldi hava loyvi at skilja okkum frá Gudi. Hann doyði fyrri at rinda fyrri allar tær syndir og feilir, vit gera alla tíðina. So nú er himinin opin. Og tú, eg og Pætur kunn gleða okkum um, at vit ikki longur hoyra til uttanfyrri forhangið. Nú hoyra vit heima hjá Gudi.

Spurningar:

- *Hvat hugsa tit um, at menniskju lótu Jesus fara í deyðan í staðin fyrri tjóvin og drápsmannin Barrabas?*
- *Hvat meinti Jesus við, tá hann segði “Tað er fullgjørt”?*

8 Meðan vit bíða

Øll fingi bráðliga skund. Fyrst var það hermennirnir. Teir vildu hava, at Jesus og hinir báðir, ið vórðu krossfestir henda sama dag, skuld doyggja skjótast gjørligt, so at øll kundu fara heim at halda vikuskifti í friði og náðum. Jesus doyði sjálvur men hinar báðar drupu hermennirnir við teirra spjótum.

Og so fingi vinirnir hjá Jesusi skund. Í Ísrael jarða teir fólk innan 24 tímar eftir, at tey eru deyð. Men tann næsta dagin var það hvíludagur, og tá máttu jødar ikki gera annað enn at tilbiðja Gud. So Jesus mátti jarðast alt fyri eitt. Tíbetur kom Jósef frá Arimatæa og Nikodemus og hjulpu. Tað vóru tveir loyndir vinir, ið Jesus hevði. Teir bóru helst ótta fyri, at onnur kundi funnið uppá at arga teir, um teir søgdu frá, at teir vóru blivnir vinir við Jesus. Men nú vildu teir ikki goyma seg meira. Jósef fekk loyvi til at jarða Jesus í tí grøv, hann annars hevði keypt til sín sjálvs, og Nikodemus kom við stórari mongd av vælangandi salvu, ið teir smurdu Jesus inn í. Aftaná hetta jarðaðu teir hann.

Kvinnurnar, ið vóru í fylgi við Jesus vóru eisini staddar har við Jesu jarðarferð. Tær kundu eisini hugsað sær at givið Jesus olju og salvu, men hetta mátti bíða. Men so skjótt Jesus var jarðaður skundaðu tær sær heim og fóru í holt við at gera hetta klárt. Tey náddu júst at fáa alt gjørt til reiðar, áðrenn tað gjørdist hvíludagur. Men tær máttu bíða til aftaná við at fara út til grøvina at smyrja Jesu likam við tí.

Hvíludagurin er størsti dagurin í vikuni hjá jødum, tí hetta er ein dagur, tá vit minnst, at Gud skapti heimin upp á seks dagar, men á sjeýnda degi hvíldi hann. Gud segði, at menniskju eisini skuldu hvíla og nýta dagin til at vera saman við honum í staðin fyri at arbeiða.

Hvíludagurin er um leygardagin, men tey flestu kristnu halda hvíludagin saman við Gudi um sunnudagin í staðin fyri. Tað hendi nevnliga nakað ein sunnudag, ið var so ørt, at man als ikki kann lata vera við at brúka ein heilan dag upp á at minnst dag. Tað fara vit at hoyra meira um í morgin.

Tí júst nú vilja vit bara minnst til, at Jesu vinir brúktu restina av fríggjadegnum at royna at skipa fyri tí praktiska, og so tóku teir sær ein fríggjadag saman við Gudi og hvør øðrum. Tá vit av og á eisini halda, at tað er trupult at fáa skil á øllum, so er tað eitt gott hugskot at gera eins og Jesu vinir. Brúka bíðitíðina at liva saman við Gudi og tínum kristnu vinum, og minst til, at aftaná páskaleygardag kemur uppreisnarmorgunin.

Spurningar:

- *Hví trýrt tú, Gud heldur, vit eiga at halda hvíludag hvørja viku?*
- *Hvussu kunnu vit vera saman við Gudi?*
- *Er tað nakað, tú heldur er trupult at finna út av júst nú, sum vit eiga at leggja fram fyri Gudi í bøn?*

9 Hann er upprisin, sum hann hevur sagt

Eg búgvi á einum staði, har kirkjugarðurin er beint við síðuna av kirkjuni. Og hvønn sunnudag, tá gudstænastan er endað, fara nógvir kirkjugangarar ein túr í kirkjugarðin. Tey skulu líka yvir at vitja eina grøv. Ofta leggja tey eina hond á grøvina, meðan tey sita og minnst persónin, ið er grivin.

Kanska hevur tú eisini roynt at staðið við eina grøv fyri at vitja ein, ið er deyður? Men royn einaferð at ímynda tær, at næstu ferð, tú kemur til grøvina, so er kistan bráðliga tikin upp úr grøvini, og lokið tikið av. Omaná gravsteininum situr ein eingil, sum sigur við teg: Nei, hann er ikki her. Fyri løtu síðani reis hann upp úr grøvini og hann er júst farin at spáka sær ein túr.

Tað hevði verið rættiliga ørt, ha? Men tað var í roynd og veru júst tað, nakrar kvinnur upplivdu, tá tær sunnumorgun fóru út at vitja Jesu grøv. Tær høvdu tikið við sær olju og salvur og gingu og prátaðu saman um, hvussu tær skuldu kunna geva Jesus gávurnar, tí nú var jú settur ein stórir tungur steinur frammanfyri grøvina. Men bráðliga kom ein jarðskjálvti, ið fekk steinin at rulla burtur. Ein eingil, ið sá út sum eitt snarljós, dagaði fram, og teir rómversku hermenninir, ið stóðu á varðhaldi við grøvina, gjørdust so óttafullir, tá teir sóu eingilin, at teir ikki kundu flyta seg.

Kvinnurnar gjørdist eisini óttafullar, men eingilin segði, at tær als ikki skuldu vera óttafullar fyri honum. Hann visti væl, at tær bert vóru komnar at vitja Jesus. – Hann er ikki her; hann er risin upp, sum hann hevur sagt, segði eingilin, og so bað hann kvinnurnar koma nærri at síggja staðið, har Jesus hevði ligið.

Tað er fullkomiliga ørt! Jesus sigraði á deyðanum, og tí skulu vit øll somul uppliva okkurt, ið er eins ótrúligt. Jesus sigraði nevniliga eisini á deyðanum fyri teg og meg. Øll, ið eru á hansara liði, sigraðu í roynd og veru á deyðanum, tí Jesus sigraði. Tí ein dag verða øll tey deyðu, ið vóru í parti við Jesusi, fríað og koma at reisa upp til eitt nýtt lív á eini heilt nýggjari jørð, sum Gud ger til okkara.

Kvinnurnar skundaðu sær aftur til øll hini at fortelja, hvat tær høvdu hoyrt og sæð.

Spurningar:

- *Hvønn gleðir tú teg til at síggja aftur á nýggju jørðini?*
- *Hvussu koma vit í parti við Jesusi?*

10 Gátuføri maðurin

Tveir menn komu gangandi saman. Teir tosaðu um alt hetta, sum var hent á páskum. Fyrst varð Jesus útnevndur kongur. Stutt aftaná kallaðu teir hann ein brotsmann og tóku hann av døgum. Og nú var grøv hansara tóm. Tað var ikki heilt lætt at fáa yvirlit yvir alt hetta, teir høvdu upplivað hesa síðstu vikuna. Serliga var tað hetta við tí tómu grøvini, ið var so trupult at skilja. Nakrar av kvinnunum greiddu frá, at tær høvdu sæð Jesus, men tað gav altso slettis onga meining og var hópisleyst. Tí deyð menniskju gerast ikki livandi – ella gerast tey? Teir vóru báðir tveir sorgarbundnir og harmir og hildu alt samalt vera nakað løgið nakað.

Ein triði maður kom upp í teirra fylgi. Tað var Jesus, men Gud hevði gjørt tað soleiðis, at teir ikki kendu Jesus aftur. Jesus spurdi teir: “Hvat tosa tit um?” Og menninir søgdu honum frá øllum tí, teir høvdu hoyrt og sæð. “Og skuldi hetta ikki verið nóg mikið, so er nú eisini tað hent, at hansara grøv er tóm.” “Onkur sigur seg eisini hava tosað við hann”, søgdu menninir at enda um hesar hendingarnar.

“Nei, hoyrið nú her. Roynið nú einaferð at hugsa tykkum um,” segði Jesus við teir. “Tit hava jú hoyrt alt tað, ið stendur í Gamla Testamenti. Minnist til, at Jesajas profetur tosar um, at Harrans tænarari skal lyftast høgt upp, alt meðan menniskju ógvast um hann og halda, at hann sær ómenniskjaligur út. Men skrivar Jesajas ikki eisini, at tænarari Harrans kortini fer at fáa menniskju at undrast? Júst so sum tit báðir gera tað nú. Tit kunnu í roynd og veru lesa um tað alt samalt í teimum gomlu skriftunum, so tað er ongin grund til at vera so bilsin.”

Soleiðis greiddi Jesus teimum frá, hvussu alt hekk saman. Menninir báðir hildu tað vera sera spennandi at hoyra um, so tað endaði við, at teir bjóðaðu Jesus innum hjá teimum at eta og sova. Tá teir fóru at eta tók Jesus eitt breyð og signaði tað. So breyt hann breyðið. Tá kendu teir Jesus aftur. Men bert eitt stutt bil. Tí so gjørdist Jesus bráðliga ósjóninligur fyri teimum, og teir sótu eftir eina. Menninir gjørdust frá sær sjálvum av gleði. “Tað var altso Jesus, so var tað tí, at vit kendu tað brenna í okkara hjørtum”, søgdu teir við hvønn annan, og so skundaðu teir sær til Jerúsalems at fortelja øllum hinum um alt hetta.

Viðhvørt hendir ymiskt hjá og um okkum, sum vit ikki duga at skilja. Og tá er tað eitt gott hugskot at líta á Bíbliuna, eins og Jesus lærði hesar báðar menninar at gera. Tí hóast eg ikki skilji alt, so kann eg tó líta á, at Gud hevur skil á øllum. Í Bíbliuni lovar hann okkum, at “... allir lutir samvirka til góða hjá teimum, sum elska Guð...” Róm.8,28 og hann sigur okkum eisini, at hann veit, hvørjar ætlanir hann hevur í hyggju við okkum, ætlanir um frið og ikki um ógævu, til tess at veita tykkum vónríka framtíð. Jer.29,11 Hetta eru góð orð at líta á, tá ein er vónbrotin og keddur ella bara ikki skilir, hvat tað er, sum hendir.

Spurningar:

- *Hví lat Jesus seg ikki kenna fyri monnunum, tá teir greiddu honum frá øllum tí, sum hent var í Jerúsalem?*
- *Nær hevur tú kent títt hjarta brenna í tær?*

